

Efter alla resorna till Amerika fram och åter hade det vid sekel-skiftet 1900 blivit lugnt på gården Askhult. Nils Severin hade som den förste i släktkedjan blivit hantverkare, han hade blivit tak-täckare, även rörläggare vid täckdikning och till och med byggnadsmålare. Han var en snitsare i alla verksamheterna och mycket anlitad i byarna. Han såg till att gårdarna i Askhult fick rågblonda halmtak och ladugårdsväggarna vackert röda med Falu rödfärg och stugorna röda med vita knutar. Gårdarna i Askhult såg ut som röda smultron uppträdda på grässtrån en vacker sommardag.

After all the voyages back and forth to America Askhult became a peaceful place to live in after 1900. Nils Severin had become the family's first craftsman. He was a roofer, a pipe fitter at pipe draining and a painter of houses. He was good at all these crafts and very much in demand in the nearby villages. He fitted the farms of Askhult with thatched roofs and painted the buildings red with white corners and they looked like wild strawberries on a straw on a summer's day.

I en granngård bara trehundra meter bort levde familjen Johan

Otto Gustavsson med hustrun Severina Charlotta och tre döttrar: Amanda Josefina (1882) som var mellanflickan med lillasyster och storasyster. Deras gård hade två hästar och åtta kor och var åtskild från Bengt Augusts gård med en rejäl stengärdesgård på äkta halländskt vis.

In a neighbouring farm, only 300 yards away lived Johan Otto Gustavsson with his wife Severina Charlotta and their three daughters one of whom was Amanda Josefina (1882). Their farm had two horses and eight cows and was separated by a substantial stone wall typical of Halland.

Så hände något 1905 som man bara kan föreställa sig: Två halländska ungdomar i granngårdar på var sin sida om en stengärdesgård, han 28 år, hon 23: "Klöver och timotej hoppa över och kom till mej!" Amanda Josefina gjorde ett höjdhopp, Nils Severin tog emot, tillsammans tog de över gården Askhult efter Bengt August och satte under en tjugoårsperiod en stor barnaskara till världen, en flicka i början och en i slutet, däremellan sju pojkar, varav ett par tvillingar, alla med stålblå ögon, fem med mörka lockar efter mor, fyra ljust cendre efter far.

And then in 1905 the two young people, he 28 and she 23, from either side of the stone wall, jumped over to each other. They

married and took over the farm in Askhult after Bengt August. In the following 20 years they raised 9 children. A girl was born first, and then there were 7 boys – two of whom were twins, and finally a girl. They all had blue eyes, five were dark haired after their mother and four were blonde after their father.

Gården övertogs med undantagskontrakt även för Johannes Jönsson som levde kvar i sin backstuga fram till sin död 1912. Det hade inte funnits barn där sedan 1880-talet, men snart tripp, trapp, trull fanns Olga (1906), John (1909) - båda mörklockiga - och Robert (1913) -ljust cendre. Det blev gamlefar Johannes, farfar Bengt August, och pappan Nils Severin.

The farm was taken over with special provision for Johannes Jönsson who lived in his cottage until his death in 1912. There had been no children since the 1880s but soon there were four generations – great grandfather Johannes, grandfather Bengt August, father Nils Severin and then in quick succession Olga (1906), John (1909) both dark haired and Robert (1913) blonde.

Det 1. världskriget bröt ut. Nils Severin blev inkallad. Skulle försvara Fosterlandet! Krigstid mitt i skördetid. Bengt August måste bryta upp från sin pensionärstillvaro, slipa lien och tillsammans med Amanda Josefina och de tre barnen ge sig ut i rågåkern. Olga

var stor nog för att binda kärvar, men John (då fem år) måste hållas under uppsikt för lien. Kanske väcktes hans intresse för tekniken, när han såg sädesstråna falla. Han fick den dagen lära sig att ta korta släpande steg när man går barfota över en stubbåker. I en spånkorg låg Robert (lillminstingen, 10 månader) och sov i skuggan av en stor buske med stora solmogna björnbär.

wwi broke out and Nils Severin was drafted. He was to defend Sweden! The war broke out in the middle of the harvest. Bengt August had to go back to work on their fields with Amanda and their three children. Olga was old enough to make sheaves of corn, but John (5) had to be looked after because of the scythe. He had to learn how to walk barefoot across a field of stubble. Robert, the little one, slept in a basket in the shade of a big blackberry bush full of ripe berries.

Det var en idyll, en välbehövlig. för snart skulle det bli bistra tider. Det mörknade över Kattegatt. Stora svarta krigsfartyg låg ute i segelleden och spärrade infarten till Östersjön. Folket förbereddes för svältår.

This was an idyll soon to change into hard and dark times. On the Kattegatt big, black warships barred the entrance to the Baltic. People prepared for years of hunger.

Det blev inget krig. Det hölls på kontinenten. Nils Severin kom tillbaka för att hållas i beredsskap med sin bössa - utifall att... Den gömde han på vinden instucken i takhalmen mellan ett par ribbor oåtkomlig för barnen. Pojke efter pojke kom sedan under årens lopp att smyga upp och beskåda det vidunderliga vapnet. Det gick rykte om att det var laddat. "Se, men inte röra!, Kan vara farligt!, Kan smälla!" Först vid tiden för det 2. världskriget togs bössan ned i solen och besiktigades av gårdens pojkar som då fått lära sig att hantera skjutjärn. Oladdad! Nils Severin kunde frias från misstankarna att ha lämnat ifrån sig laddat vapen utan uppsikt.

But there was no war for Sweden. The war was limited to the Continent so Nils Severin came back. In a state of alert he hid his rifle in the attic out of reach of his children, who knew where it was and sometimes went up there to have a look at it. They said that it was loaded. "Look at it - Don't touch it - can be dangerous - might go off". Not until after WWII was the rifle taken out from the attic. The young sons of the farm had learnt to handle guns but it was unloaded. Nils Severin was freed of having left a loaded rifle out of sight.

Det var inte bara krig som härjade i Europa utan även influensaepidemin Spanska sjukan, som bara den skördade tiotusentals

dödsoffer. Det var i det läget som Amanda Josefina i väntan på barn fördes i hästskjuts en kall februaridag till Långås järnvägsstation och därifrån med västkustbanan till Göteborg och barnbördshuset där. Det blev tvillingar, de båda mörklockiga pojkarna Gunnar och Gustav. Barnaskaran utökades därmed till fem, så Olga, som då var i tioårsåldern, fick rycka in och blev den som gav tröst vid oförrätter och plåster på sår. Hon var även domare i första instans vid tvister pojkarna emellan.

Not only was Europe war ravaged but also devastated by the Spanish flu which killed thousands of victims in Sweden. I was then, on a cold February day, Amanda Josefina was transported to the railway station of Långås to go to Gothenburg where she gave birth to twins, Gunnar and Gustav, both with dark hair. They now had five children so Olga who was 10 had to help a lot. She comforted the younger ones when they were wronged and put plaster on wounds. She was also the first port of call when the boys had disagreements.

Krigsåret 1917 blev fruktansvärt. Nordsjön och Kattegatt spärrades för införsel av livsmedel. Folken svält. En liten ljusning kunde skönjas när USA under våren gick in i kriget, men förhoppningar om fred kunde inte infrias förrän på hösten året därpå. Det var då Amanda Josefina fick göra sin andra resa till barnbördshuset i

Göteborg tur och retur. På vapenstilleståndsdagen 1918 födde hon Sven-Olof, den femte pojken, ljust cendre.

1917 was a terrible war year. The North Sea and the Kattegatt were closed for importing provisions. People were starving. There was a little spark of hope when the USA entered the war but hope for peace was not fulfilled until November the following year when Amanda Josefina for the second time gave birth at the maternity Hospital in Gothenburg. On Amistice Day 1918 she gave birth to Sven-Olof, the fifth boy, who was blonde.

Barnaskaran i Askhult blev fulltalig först vid mitten av 1920-talet och då med Åke (1920) och Asta (1925), båda ljust cendre, och Sune (1923), mörklockig och yngst av de sju pojkarna.

In the mid 1920s the crowd of children was completed with Åke (1920), Sune (1923) and Asta (1925). Åke and Asta were blonde and Sune was dark haired.